

РЕШЕНИЕ

№ 4433

гр. София, 03.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3918** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 9185 от 01.04.2013г. по описа на Административен съд София-град, подадена от П. Ж. И., чрез пълномощника си В. З. срещу заповед за задържане на лице рег. № 04-941 от 25.03.2013г., издадена от И. Ц. Б. на длъжност полицаи при 04 РУП - СДВР, с която, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка (ПМ) "задържане за срок до 24 часа за „установяване на съпричастност към ЗМ – 619/2013г. във връзка с чл.195 от НК” Жалбоподателят моли заповедта бъде отменена като неправилна и незаконосъобразна, тъй като е издадена без да са налице предвидените в закона предпоставки за приложението на чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР, поради което счита задържането му без правно основание.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща представител. , представлява се от процесуалния му представител адв. С., Ответникът - Полицейски орган при 04 РУП - СДВР, редовно призован не се явява , представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, а заповедта потвърдена като правилна и законосъобразна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт -

заповед за задържане на лице рег. № 04-941 от 25.03.2013г. издадена от полицейски орган при 04 РУП - СДВР, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на П. Ж. И. е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 04 РПУ – СДВР. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено за „установяване на съпричастност към ЗМ – 619/2013г. във връзка с чл.195 от НК”, както и че задържането на лицето е извършено в 02.00 часа на 25.03.2013г. и освободено в 13.45 ч. на същата дата.

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед респ. е получил копие от същата. Ведно с посочената заповед, П. Ж. е попълнил и подписал декларация (приложение № 2 към чл. 18, ал. 2).

Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя, в който подробно са описани вещите, намиращи се у него, подписан от И..

По време на задържането на жалбоподателя от него са снети писмени обяснения.

По делото като доказателства са приети представените документи с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, независимо, че в нея не е изрично посочено това, както и органа пред който може да се обжалва. Депозирана е от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен (към датата на издаването ѝ) орган, в кръга на предоставените му от закона - чл. 63 от ЗМВР правомощия.

Съгласно нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на заповедта, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В самата заповед е посочено, че И. е задържан във връзка с установяване съпричастност по ЗМ – 619/2013г.

В заповедта е посочено още , че образуваното ЗМ е за престъпление по чл.195 НК, но липсват има ли образувано досъдебно производство и срещу кого. По делото се съдържа единствено докладна записка рег.№ 21575/2503.2013г. от полицаи при 04 РУП-СДВР, видно от която става въпрос за внезапна проверка от патрул на органите на СДВР, при която е спрял автомобил „Ф. голф ” с ДК [рег.номер на МПС] , в който са пътували жалбоподателя и лицето И. С.. Предвид факта, че жалбоподателя имал полицейска регистрация за кражби от автомобили и бил известен на органите на МВР по линия на К -2, 3, 4 и 8 , както и поради това , че в автомобила били намерени части от решетки от автоколони , И. и С. били задържани за срок от 24 часа за установяване на съпричастност към ЗМ. Тъй като в заповедта освен изписания цифром текст от наказателния кодекс , не е конкретизирано за какво деяние всъщност става дума, както и установено ли е по време на проверката участието на лицето в каквото и да било инкриминирано деяние, в конкретния случай може да се направи обоснован извод, че в заповедта не е посочено правно основание, което да очертава материалноправната норма, поради която се задържа лицето. Това от своя страна води до извода, че липсва престъпление. От представените

доказателства с административната преписка се съдържат такива, от които да е видно, че не са извършвани процесуално следствени действия, представляващи годни доказателствени средства по смисъла на НПК, с жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК регламентира задължителното съдържание на административния акт, когато той се издава в писмена форма. Съгласно чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК, този акт, в частност заповедта задържане на лице, следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. Същото предвижда и разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР, съгласно която в писмената заповед за задържане на лице се посочва основанието за задържането. Тълкуван във връзка с текста на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, текстът на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР води на извод, че част от задължително съдържание на всяка заповед за задържане на лице е посочването на правното и фактическо основание за издаването ѝ. Тълкуването, че посочената разпоредба на ППЗМВР снижава изискванията за форма на заповедта за задържане на лице, тъй като под "основание за задържането" следва да се разбира само правното такова не намира опора в закона и е неприемливо. Макар и специален по отношение на АПК, ППЗМВР е подзаконов нормативен акт, който е по - нисък по степен от АПК. При липсата на изрична регламентация в тази насока в ЗМВР, правилникът не може да въвежда различни от общо установените изисквания за форма от тези за административните актове съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК (последният е и по-нов от ППЗМВР), включително и за заповедта по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

От събраните писмени документи по делото се установява, че жалбоподателят е бил задържан с административна мярка по реда на ЗМВР във връзка със заявителски материал –ЗМ , без да е конкретизирано за какво е този ЗМ, по жалба на лице ли е и т.н. Освен това , по делото няма данни жалбоподателят да е привлечан в качеството на обвиняем, дори разпитван като свидетел, а единствено и само е написал саморъчни обяснения. Липсват и данни дали изобщо по това ЗМ е образувано досъдебно производство и за какво престъпление.

С оглед изложеното съдът намира, че обжалваната заповед не отговаря на изискването за форма на административния акт, тъй като не съдържа посочване на фактическото основание за задържането на И., поради което може да се направи безспорен извод, че същият не е разбрал за какво е задържана. Предвид това, заповедта се явява немотивирана.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР императивно разпорежда, че може да бъде задържано само лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Видно от самата заповед и от представените писмени доказателства с административната преписка, в настоящия случай такива данни не са налице, което се подкрепя и от факта по въпросната преписка, че е образуваното наказателно производство срещу неизвестно лице.

Предвид посоченото съдът намира, че при издаване на заповедта е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е довело до незаконосъобразността ѝ.

Задържането за срок от 24 часа по смисъла на чл. 63 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която в зависимост от ситуацията би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било, за да осуети прикриването на престъплението, както и с цел започването на разследване срещу вероятния извършител на престъплението. Целта на закона с налагането на

посочената ПАМ е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършено престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършено престъпление, да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на полицейската проверка. При така изложеното и наличните по делото данни, съдът намира, че обжалваната заповед се явява незаконосъобразна.

Съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията на Република Б., всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, като само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В настоящия случай, предвид представените по делото доказателства, не се установява, че е налице неотложност на случая, наложила предприемането на задържането. При издаването на заповедта полицейският орган е действал при условията на оперативна самостоятелност, с която е разполагал. Съгласно чл. 4, ал. 2 от АПК, административните актове се издават за целите, установени в закона, а чл. 6 от АПК въвежда принципа на съразмерността като материалноправно изискване за законосъобразност на административния акт.

Именно в така определените от цитираните норми рамки следва да упражнява предоставената му компетентност административният орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност. Спазени са изискванията за съразмерност на наложения ПАМ, тъй като преди изтичането на тази мярка, задържаното лице е освободено.

Предвид посоченото, жалбата на П. Ж. И. се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски в размер на 10 лв. за заплатената от него държавна такса. Що се отнася до претенцията за разноски за адвокатски хонорар, изразена в самата жалба, съдът намира същата за неоснователна, предвид неявяването на процесуален представител на жалбоподателя в с.з.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, I-во отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 04-941 от 25.03.2013г., издадена от Илиян Ц. Б. на длъжност полицаи при 04 РУП - СДВР, с която, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, на П. Ж. И. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа за „установяване на съпричастност към ЗМ – 619/2013г. във връзка с чл.195 от НК”.

ОСЪЖДА 04 РУП – СДВР да заплати на П. Ж. И. с адрес : [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 10 лв. (десет лева) разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

